

Arrest

nr. 178 435 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissingen van 19 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), alle beslissingen aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 24 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dienen samen met hun kinderen op 11 juli 2011 onder een alias een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 augustus 2012 worden ten opzichte van verzoekers en hun kinderen bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 8 maart 2013 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De beslissing genomen ten opzichte van verzoeker en de kinderen is de eerste bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.03.2013 werd ingediend door:

S., S. (R.R.: xxx) nationaliteit: Servië en Montenegro geboren te P. op (...)1977

ook gekend als: B., B. geboren te P. op (...)1983, nationaliteit Servië

volgens vervallen paspoort: B., B geboren te Pristina op (...)1983, nationaliteit Bosnië-Herzegovina

Wettelijke vertegenwoordiger van:

H., M. geboren op (...)2003, nationaliteit Servië en Montenegro

Volgens advocaat geboren op (...)2005

S., L. geboren op (...)2004, nationaliteit Servië en Montenegro

S., S. geboren op (...)2007, nationaliteit Servië

Ook gekend als geboren op (...)2007

S., M. geboren op (...)2008, nationaliteit Servië

S., H. geboren op (...)2009, nationaliteit Servië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 05.11.2003, werd afgesloten op 19.12.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Nadat betrokkene België verlaten had, diende hij een tweede asielaanvraag in op 23.06.2005. Deze werd afgesloten op 08.11.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State op 22.11.2005. Deze procedure werd afgesloten op 04.05.2010.

De duur van de asielprocedures - namelijk iets meer dan 1 maand voor de eerste procedure en iets minder dan 5 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De procedure bij de Raad van State schorste de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan dus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Gezien deze procedure

niet schorsend was moest betrokkene na de beslissing van het Commissariaat Generaal het bevel om het grondgebied te verlaten opvolgen. Betrokkene heeft dit niet gedaan en verblijft sindsdien illegaal op het grondgebied.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene pas bij de aanvraag artikel 9bis van 11.07.2011 zijn werkelijke identiteit heeft kenbaar gemaakt. Hij zou voorheen een valse identiteit gebruikt hebben, uit schrik om als etnische Roma terug naar Kosovo te worden gestuurd. Nu legt hij een pv voor van Mevrouw B. R. en vermeldt dat dit document bewijst dat hij uit vrees van zijn eigen veiligheid een valse naam gebruikt heeft om te ontsnappen aan bedreigingen van de ex-partner van Mevrouw B., die zijn zus zou zijn. Betrokkene toont echter niet aan dat mevrouw B. R. zijn zus is. Daarenboven, zelfs al zou hij dit aantonen, dient opgemerkt te worden dat niet blijkt uit dit document dat betrokkene zelf problemen heeft gehad met de ex-partner van Mevrouw B. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. Bijgevolg heeft hij meer dan zeven jaar en acht maanden gelogen over zijn werkelijke identiteit en heeft hij getracht om de Belgische overheid gedurende al die jaren te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan (betrokkene legt een brief voor van 01.03.2011 dat de kinderen S., L. en M. ingeschreven zijn vanaf 20.01.2011; hij toont aan dat de kinderen M., H. en S. ingeschreven waren voor het schooljaar 2012-2013; hij toont aan dat de kinderen M. en L. ingeschreven waren voor schooljaren 2008-2009 en 2012-2013), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene haalt aan dat hij familie heeft in België en legt verblijftitels voor. Betrokkene toont echter niet aan dat deze personen familie zijn van hem, noch toont hij aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven. De loutere vermelding dat betrokkene familie heeft in België volstaat niet om als buitengewone omstandigheid te aanvaarden.

Betrokkene haalt verder aan dat een brutale stopzetting van de integratie en duurzame bindingen een onverdraagbare en disproportionele schade zou uitmaken aan de door hem gedane moeite en die van de kinderen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft 08.11.2005. Het is betrokkenes persoonlijke keuze geweest om hier illegaal te verblijven alsook om zich verder te integreren. Bijgevolg kan dit argument niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar het Verdrag inzake de Rechten van het Kind die zou verplichten de deelstaten te onthouden van elke nadelige maatregel lastens minderjarige kinderen in geval van uitwijzing naar een land waarmee zij elke binding verloren hebben na meer dan 7 jaar. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat het betrokkenes persoonlijke keuze is geweest het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.11.2005 niet op te volgen. Betrokkene heeft zijn kinderen dus zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij hij meent dat zij schade zouden ondervinden bij een eventuele terugkeer. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij geen enkele binding meer hebben met hun land van herkomst.

De overige elementen (betrokkene haalt aan dat hij een grote vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd, dat de kinderen volledig in de schoolgemeenschap opgenomen zijn en spelenderwijs de Belgische gewoonten en gebruiken onder de knie krijgen, dat zij op sociaal en affectief vlak een nauwe binding hebben met België) behoren tot de grondigheid en worden in deze fase niet behandeld.

(...)."

De beslissing genomen ten opzichte van verzoekster is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.03.2013 werd ingediend door:

H., D. (R.R.: xxx)

Geboren te P. op (...) 1982

Nationaliteit: Servië en Montenegro

Ook gekend als: G., G. geboren op (...)1982, nationaliteit Joegoslavië

Ook gekend als: D., D. geboren te U. op (...) 1982, nationaliteit Servië

Ook gekend als: D., D. geboren op te U. op (...) 1982, nationaliteit Servië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt het paspoort voor van G. E. en haalt aan dat zij hierop vermeld staat als minderjarige met de naam G. G. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene deze bladzijde niet voorlegt. Betrokkene was verder op het moment van de indiening van de aanvraag 9bis meerderjarig. Van een meerderjarige kan verwacht worden dat hij zijn identiteit en nationaliteit met een eigen identiteitsdocument kan aantonen. Betrokkene toont echter niet aan dat zij in de onmogelijkheid is om zelf een kopie van haar eigen internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van haar eigen nationale identiteitskaart voor te leggen, zoals vermeld in de Omzendbrief van 21.06.2007. Bovendien verblijft zij al sinds 2005 in België. Betrokkene had dus voldoende tijd om eerder te proberen aan een paspoort te geraken.

De voorgelegde identiteitsdocumenten, met name het uittreksel uit het geboorteregister en het attest van nationaliteit van betrokkene, kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt immers duidelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is dus niet vervuld.

(...).”

Op 19 februari 2014 worden ten opzichte van verzoeker en verzoekster inreisverboden genomen. Dit zijn de derde en de vierde bestreden beslissing.

Het inreisverbod ten opzichte van verzoeker luidt als volgt:

“(…)

Aan de heer:

Naam, voornaam: S., S.

geboortedatum: (...) 1977

geboorteplaats: P.

nationaliteit: Servië en Montenegro

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als:

B., B. geboren te P. op (...) 1983, nationaliteit Servië

B., B. geboren te P. op (...).1983, nationaliteit Bosnië-Herzegovina

Wettelijke vertegenwoordiger van:

H., M. geboren op (...)2003, nationaliteit Servië en Montenegro

Ook gekend als geboren op 03.03.2005

S., L. geboren op (...)2004, nationaliteit Servië en Montenegro

S., S. geboren op (...)2007, nationaliteit Servië

Ook gekend als geboren op (...)2007

S., M. geboren op (...)2008, nationaliteit Servië

S., H. geboren op (...)2009, nationaliteit Servië

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Zijn minderjarige kinderen volgen de administratieve situatie van hun vader, maar zijn uitgesloten van hieronder vermeld inreisverbod.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.02.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 21.08.2012, hem betekend op 12.02.2013.

*Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar hij, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 08.03.2013.
(...).”*

Het inreisverbod ten opzichte van verzoekster luidt als volgt:

“(…)

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: H., D.

geboortedatum: (...).1982

geboorteplaats: P.

nationaliteit: Servië en Montenegro

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als,

G., G. geboren op (...) 1982, nationaliteit Joegoslavië

D., D. geboren te U. op (...)1982, nationaliteit Servië

D., D. geboren op te U. op (...)1982, nationaliteit Servië

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.02.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 21.08.2012, hem betekend op 12.02.2013.

*Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar hij, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 08.03.2013.
(...).”*

Op 14 maart 2014 dienen verzoekers en hun kinderen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op van onontvankelijkheid:

“Exceptie van onontvankelijkheid in zoverre gericht tegen de derde en vierde bestreden beslissing (beslissingen tot inreisverbod), en in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing (onontvankelijk 9bis).

Exceptie van onontvankelijkheid, in zoverre gericht tegen de derde en vierde bestreden beslissing.

Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de onontvankelijkheidsbeslissingen 9bis als de beslissingen tot inreisverbod aan.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de

belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissingen 9bis eerst vermeld heeft in het verzoekschrift. Bovendien is het enig middel enkel gericht tegen één onontvankelijkheidsbeslissing 9bis, en niet tegen de beslissingen tot inreisverbod.

Verzoekende partij beperkt zich immers tot de vage verwijzing naar het rechtsprincipe 'accessorium sequitur principale', zonder dat zij aantoont dat de beslissing tot inreisverbod een accessorium is van de onontvankelijkheidsbeslissing. Uit het voormelde blijkt het tegendeel. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad inzake de vernietiging van een bevel is in casu uiteraard niet dienstig.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissingen tot inreisverbod."

2.2. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

2.3. In het verzoekschrift geven verzoekers volgende uitleg over de samenhang tussen enerzijds de eerste en de tweede en anderzijds de derde en de vierde bestreden beslissing:

"Huidig verzoek strekt zich eveneens uit tot de inreisverboden, Bijlagen 13 sexies, die bij toepassing van het rechtsprincipe "accessorium sequitur principale" (de bijzaak 9 volgt de hoofdzaak) dienen vernietigd te worden als zijnde het gevolg van de eerste beide beslissingen en aldus een gelijkaardige schending uitmaken van de aangehaalde middelen. Het behoud van deze Bijlagen 13 sexies is onverenigbaar met de annulatie van een onontvankelijkheidsbeslissing waardoor verzoekers het land niet zullen mogen verlaten, op straffe van doelloosheid van hun aanvraag, in afwachting van het nemen van een nieuwe, vervangende beslissing door tegenpartij. In dit verband wijzen verzoekers naar de website van de RVV die zijn rechtspraak verduidelijkte in twee in de algemene vergadering van 23/10/2013 gewezen arresten, nr. 112.576 en 112.609, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten dient geannuleerd te worden na annulatie van de hoofdbeslissing waaraan het gekoppeld is. Aldus werd zowel de materiële als de formele motivatieplicht miskend."

Ter zitting stelt de advocaat van verzoekers dat er wel samenhang is tussen deze beslissingen gezien zowel de beslissingen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als de inreisverboden op dezelfde dag genomen zijn door dezelfde ambtenaar en op dezelfde dag ter kennis werden gebracht. Volgens hem is het argument voor het gebrek aan samenhang, met name dat de inreisverboden berusten op een andere juridische grondslag dan de beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet ernstig vermits deze inreisverboden reeds eerder hadden kunnen genomen worden. Nu de inreisverboden gelijktijdig genomen zijn met de negatieve beslissing inzake de 9bis-aanvraag, is er wel samenhang. Hij bevestigt dat volgens verzoekers de beslissing inzake de afgewezen 9bis aanvraag de hoofdbeslissing is.

2.4. *In casu* is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De inreisverboden zijn geen vervolgbeslissingen van de eerste en de tweede bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en verwijzen daar ook niet naar. Het bestuur gaf verzoekers elk een inreisverbod, evenwel precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van deze inreisverboden, met name omdat verzoekers niet aan de terugkeerverplichting voldaan hebben nadat hen voorheen een eerder bevel om het grondgebied te verlaten werden gegeven en artikel 74/11, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet.

De inhoud van de eerste en tweede beslissing bepaalt niet de inhoud van de derde en vierde bestreden beslissing.

In het verzoekschrift worden enkel middelen aangevoerd tegen de eerste en tweede bestreden beslissing en worden de derde en de vierde bestreden beslissing als volgbeslissingen beschouwd.

Het betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de beslissingen van 19 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en de inreisverboden.

2.5. Er wordt herhaald dat, wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, in de regel alleen het beroep onontvankelijk wordt verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift.

Ter zitting geeft de advocaat van verzoekers uitdrukkelijk aan dat de eerste en de tweede bestreden beslissing het belangrijkste worden geacht. De Raad wijst er ook op dat enkel middelen worden aangevoerd tegen de eerste en tweede bestreden beslissing en geen middelen tegen de inreisverboden.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en de tweede bestreden beslissing en anderzijds de derde en de vierde bestreden beslissing, wordt het beroep enkel onontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste en de tweede bestreden beslissing, die de verzoekende partij als belangrijkste beslissingen beschouwt.

2.6. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wat de tweede bestreden beslissing betreft, omdat daar geen middelen tegen worden aangevoerd.

Uit nazicht van het verzoekschrift blijkt dat tegen de tweede bestreden beslissing wel een middel wordt aangevoerd. De exceptie wordt verworpen.

2.7. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers het volgende aan:

“Schending van art. 9 bis en art. 62 van de wet van 15/12/1980 en van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

III. UITEENZETTING VAN HET MIDDEL

De door hun raadsman op 07/03/2013 aangetekend ingediende humanitaire regularisatieaanvraag steunde hoofdzakelijk op de hierna vermelde redenen:

- de langdurige asielaanvraag van bijna 5 jaar, gaande van 23/06/2005 tot 20/04/2010,*
- de schoolloopbaan van hun kinderen vanaf januari 2011,*

- hun volledig geslaagde inburgering,
- hun lang verblijf in België, nl. sinds meer dan 4 jaar (aankomst in België op 06/06/2005, hetzij bijna 9 jaar),
- de Ministeriële instructie van 19/07/2009,
- en ten slotte een uitleg van hun vermeend bedrog en de misleiding van de Belgische autoriteiten uit vrees voor hun eigen veiligheid en om te ontsnappen aan bedreigingen.

Eerst en vooral, betreffende de vrees voor hun eigen veiligheid en de bedreigingen aan het adres van verzoeker, stelt tegenpartij dat verzoeker niet aantoont dat mevrouw R.B. zijn zus is enerzijds en dat niet blijkt uit het door verzoeker neergelegd PV van verhoor dat hij zelf problemen heeft gehad met de ex-partner van zijn zus, zodat de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat om de aanvraag te weigeren, in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Welnu, om aan te tonen dat mevrouw R. B. wel degelijk zijn zus is, legt verzoeker de geboorteakte zowel van hemzelf als van zijn zus neer, waaruit blijkt dat beide dezelfde ouders hebben, nl. vader S. B. en moeder H.S..

Wat de vrees voor zijn veiligheid betreft, legt verzoeker een kopie neer van een PV van verhoor dd. 08/01/2014, verklaring afgelegd door zijn neef de heer S. M. bij de Gerechtelijke Politie te Dendermonde betreffende het doodschieten van/de moord op zijn broer N. en de vrees dat verzoeker hetzelfde zou overkomen en waarvan uittreksel hierna:

"(...)"

Dit verantwoordt redelijkerwijze de vrees van verzoeker zelf eveneens het mikpunt te worden van een zwarte maffia, zodat hij een aliasnaam aangenomen heeft om zijn eigen veiligheid en die van zijn gezin te beschermen.

Tegenpartij motiveert haar afwijzing louter door te stellen dat de Ministeriële Instructie van 19/07/2009 vernietigd werd door de Raad van State en bijgevolg niet meer van toepassing is.

Dienaangaande heeft het kabinet van Staatssecretaris DE BLOCK, als directie van de DVZ, aan het KRUISPUNT M-I laten weten dat de criteria van de Instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van de Ministeriële Instructie van 19/07/2009 mag er op blijven vertrouwen dat deze worden toegepast tot wanneer de Regering eventueel een ander beleid zou mededelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

De criteria van de Instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Samengevat gelden de criteria uit de Instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria (zie Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht 26/01/2012 op website vreemdelingenrecht.be).

Wat betreft de schoolgaande kinderen van verzoekers, stelt DVZ dat dit op zich geen buitengewone omstandigheid vormt, omdat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is en dat de verplichte scholing van de kinderen sinds de 2de helft van het vorig schooljaar plaatsvond in illegaal verblijf. Verder stelt de DVZ dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Tegenpartij verliest uit het oog dat het buitengewoon karakter ligt in het onbetwistbaar moeilijk te herstellen nadeel voor de schoolgaande kinderen van verzoekers, die de hier gevolgde schoolrichting zullen verliezen, terwijl ze nooit school hebben gevolgd in hun thuisland.

Verzoekers leggen in bijlage kopie neer van de schoolattesten van hun vijf kinderen in de Gemeentelijke Basisschool te R., waarvan twee kinderen in het lager onderwijs.

Tegenpartij merkt op dat het de persoonlijke keuze van verzoekers geweest is om hier illegaal te verblijven alsook om zich verder te integreren, zodat dit argument bijgevolg niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid.

Zulk voorwendsel kan niet gevolgd worden, en wel integendeel, zoals blijkt uit een verslag gegeven door het Auditoraat van de Raad van State op 30/09/2008 waarvan volgend uittreksel:

"(...)"

Immers, in geval van terugkeer naar Servië of Kosovo, zullen de kinderen de vrucht van hun aantal jaren onderwijs in België enerzijds verliezen en anderzijds de geschreven cyrillische taal opnieuw moeten aanleren en op hetzelfde niveau teruggebracht worden met veel jongere kinderen.

Een brutale stopzetting van hun geslaagde integratie en duurzame bindingen, waarvan zij thans onbetwistbaar blijk gegeven hebben, zou alleszins een onherstelbare schade uitmaken aan de door hen succesvol gedane moeite en die van hun kinderen.

De plicht van voorzichtigheid en zorgvuldigheid dringt zich meer dan alles op aan het bestuur, nu de DVZ zelf de bijzonder geslaagde integratie van betrokkenen heeft kunnen vaststellen. De door tegenpartij aangehaalde motivatie dienaangaande is dus volledig misplaatst, vermits de behoefte aan

gespecialiseerd onderwijs of het volgen van een schooljaar in legaal verblijf geen door artikel 9 bis gestelde vereiste vormt.

Bovendien kan – en werd trouwens – de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager in aanmerking genomen als buitengewone omstandigheid volgens de website vreemdelingenrecht.be, met als titel "Regularisatieaanvraag – Wanneer zijn er buitengewone omstandigheden?"

Verzoekers herhalen dat volgens de publieke verklaring van de toenmalige Staatssecretaris families met schoolgaande kinderen in aanmerking komen voor regularisatie als zij minstens 5 jaar ononderbroken in België verblijven en dat de kinderen minstens sinds 2011 in België schoollopen, in kleuter-, of lager onderwijs.

Volgens bijkomende informatie in april 2011 gaf Staatssecretaris Wathelet aan dat de Instructies inzake regularisatiecriteria zouden worden blijven toegepast door het Bestuur, en dit binnen het kader van het vertrouwensprincipe (zie Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht 08/04/2011 in vreemdelingen-recht.be).

Wat nu de schoolloopbaan van hun kinderen betreft, die sinds 2011 tot nu toe steeds en zonder onderbreking het onderwijs in België volgden, heeft de Raad van State in zijn arrest van 20 juni 2000 geconcludeerd dat een onderbreking hiervan op zich alleen wel als een buitengewone omstandigheid kan aanzien worden, des te meer daar de kinderen in geval van terugkeer geconfronteerd zullen worden met een totaal verschillende taal en schrijfwijze, die ze niet beheersen.

Zie aldus de volgende rechtspraak gewezen door de Raad van State (CE n° 88.076, 20/06/00, RDE, 2000, n° 109, 282-286 ; CE, n° 74.880, 30/06/98).

De schoolopleiding vormt een uitzonderlijke omstandigheid (R.v.St. 06/03/2001, nr. 93.760, Rev. dr. Etr., 2001, 217; R.v.St., 30/06/1998, 74.880; R.v.St. 25/05/2005, nr. 114.961).

Ook volgens arrest nr. 99.424 dd 03/10/2001:

"(...)"

Eveneens volgens arrest nr. 103.146 dd 04/02/2002:

« (...) »

In arrest nr. 144.961 van de Raad van State van 25/05/2005 in de zaak 156.153/VII 32.84, wordt gesteld:

"(...)"

Uit de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het gedrag van verzoekers hen niet verweten kan worden, vermits het normaal is dat zij hun kinderen in België gedurende meerdere jaren in één van de landstalen school lieten lopen.

De Raad van State heeft in het hierboven geciteerde arrest van 25/05/05 nr. 144.961 aangenomen dat het moeilijk te verantwoorden is dat een kind de onderwijscyclus zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbaar taal nooit heeft onderwezen gekregen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou een ongeoorloofde disproportionele achteruitgang betekenen voor de vier kinderen van betrokkene, die de taal van hun land van oorsprong niet meer beheersen om er het onderwijs te kunnen volgen.

In onderhavig geval blijkt de kennelijke onevenredigheid van de genomen maatregel met de uiterst zware familiale nadelen ten overvloede.

Hoe dan ook, het behoort tot de Rechter na te gaan of een bestuurshandeling die schade berokkend heeft legaal of illegaal is, zelfs indien het Bestuur over een discretionaire bevoegdheid beschikt (zie Cass. 07/11/1975, RCJB, 1977, 417 en Cass. 20/09/1982, Pas., 1983, I, 91), en dit bij toepassing van art. 159 van de Grondwet.

"Wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing m.b.t. verzoekster om reden dat zij geen eigen identiteitsdocument kon voorleggen, stelt verzoekster dat zij haar identiteit wel aantoonde door het neerleggen van het bewijs van nationaliteit van de dd. 25/01/2011, van haar geboorteakte en het uittreksel uit het paspoort van haar moeder, waarin vermelding van de naam van verzoekster zelf."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"Repliek op de middelen tot nietigverklaring van verzoekende partij.

In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet,
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991.

Verweerder stelt vooreerst vast dat de kritiek van verzoekende partij uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd om reden dat geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd.

Nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering (en aldus de materiële motiveringsplicht) betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag terecht onontvankelijk heeft verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verweerder laat gelden dat het een vreemdeling, luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, kan worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Verzoekende partij uit in het verzoekschrift evenwel kritiek op de motivering inzake het bij de aanvraag voorgelegde PV van verhoor van de zus. Zij voegt aan het verzoekschrift de geboorteakte van haarzelf en van de zus, zodat zou blijken dat zij dezelfde ouders hebben. Tevens voegt zij een kopie van het PV van verhoor van de neef van 08.01.2014.

Verweerder laat vooreerst gelden dat verzoekende partij aan het verzoekschrift niet dienstig stukken kan toevoegen, die zij niet heeft gevoegd aan de aanvraag van 08.03.2014 waarover de bestreden beslissing genomen werd.

Inderdaad, zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier, heeft verzoekende partij aan deze aanvraag van 08.03.2013 geen geboorteakte van de zus gevoegd, noch een kopie van het PV van verhoor van de neef van 08.01.2014. Derhalve kan bij de beoordeling van de wettigheid van de in casu bestreden beslissing dan ook geen rekening worden gehouden met deze stukken.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd inzake stukken die niet bij de aanvraag 9bis (of eventuele aanvullingen) gevoegd waren, doch pas later bij het verzoekschrift of bij de nieuwe aanvraag 9bis dd. 14.03.2014 gevoegd waren.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris, gelet op de elementen die verzoekende partij heeft ingeroepen in haar aanvraag van 08.03.2013, geheel terecht als volgt heeft gemotiveerd:

“Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene pas bij de aanvraag artikel 9bis van 11.07.2011 zijn werkelijke identiteit heeft kenbaar gemaakt. Hij zou voorheen een valse identiteit gebruikt hebben, uit schrik om als etnische Roma terug naar Kosovo te worden gestuurd. Nu legt hij een pv voor van Mevrouw B.R. en vermeldt dat dit document bewijst dat hij uit vrees van zijn eigen veiligheid een valse naam gebruikt heeft om te ontsnappen aan bedreigingen van de ex-partner van Mevrouw B., die zijn zus zou zijn. Betrokkene toont echter niet aan dat mevrouw B. R. zijn zus is. Daarenboven, zelfs al zou hij dit aantonen, dient opgemerkt te worden dat niet blijkt uit dit document dat betrokkene zelf problemen heeft gehad met de ex-partner van Mevrouw B. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. Bijgevolg heeft hij meer dan zeven jaar en acht maanden gelogen over zijn werkelijke identiteit en heeft hij getracht om de Belgische overheid gedurende al die jaren te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”.

Verzoekende partij weerlegt deze motieven niet door te verwijzen naar stukken waarop zij zich pas nadien heeft beroepen. Verzoekende partij ontkent ook niet dat zij bij haar aanvraag niet heeft aangetoond dat mevr. B. R. haar zus is, noch dat zij daarenboven sowieso niet heeft aangetoond dat zijzelf problemen gehad heeft met de ex-partner van deze vrouw. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft terecht beslist dat verzoekende partij meer dan zeven jaar en acht maanden gelogen over zijn werkelijke identiteit en heeft hij getracht om de Belgische overheid gedurende al die jaren te misleiden.

Verzoekende partij houdt verder voor dat de instructies van 19.07.2009 hadden moeten worden toegepast. Geenszins kan zij hierbij worden gevolgd.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekende partij zich beroept is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Derhalve heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing geheel terecht geoordeeld dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

Verzoekende partij gaat bij haar kritiek voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. De verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt: “§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. [...]”.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook de beschouwingen

van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond.

De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel. Zie ook R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682; R.v.St. 4 maart 2002, nr.104.270; R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan overigens ook niet toetsen aan de criteria van de vernietigde instructie.

In een volgende kritiek houdt verzoekende partij voor dat het buitengewoon karakter inzake het schoollopen van de kinderen, 'ligt in het onbetwistbaar moeilijk te herstellen nadeel voor de schoolgaande kinderen van verzoekers, die de hier gevolgde schoolinrichting zullen verliezen, terwijl ze nooit school hebben gevolgd in hun thuisland'.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij met haar vage beschouwingen geenszins de gedegen motieven van de bestreden beslissing weerlegt; de gemachtigde motiveerde geheel terecht dat:

"Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan (betrokkene legt een brief voor van 01.03.2011 dat de kinderen S., L. en M. ingeschreven zijn vanaf 20.01.2011; hij toont aan dat de kinderen M., H. en S. ingeschreven waren voor het schooljaar 2012-2013; hij toont aan dat de kinderen M. en L. ingeschreven waren voor school jaren 2008-2009 en 2012-2013), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

(...)

Betrokkene verwijst naar het Verdrag inzake de Rechten van het Kind die zou verplichten de deelstaten te onthouden van elke nadelige maatregel lastens minderjarige kinderen in geval van uitwijzing naar een land waarmee zij elke binding verloren hebben na meer dan 7 jaar. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat het betrokkenes persoonlijke keuze is geweest het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.11 .2005 niet op te volgen. Betrokkene heeft zijn kinderen dus zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij hij meent dat zij schade zouden ondervinden bij een eventuele terugkeer. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij geen enkele binding meer hebben met hun land van herkomst" (onderlijning toegevoegd).

Door louter te verwijzen naar een uittreksel uit een auditoraatsverslag, zonder dat verzoekende partij aantoont dat de feitelijke omstandigheden dezelfde waren en zonder dat zij aangeeft wat de Raad van State overigens geoordeeld heeft, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij op kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd.

Verweerder merkt op dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem. De kinderen zouden trouwens ook geen nadelige gevolgen hebben opgelopen na hun overgang naar Vlaanderen.

Verzoekende partij weerlegt niet dat niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, noch weerlegt zij het motief dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Haar betoog dat artikel 9bis niet vereist dat er een gespecialiseerde scholing nodig is, kan geen afbreuk doen aan de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris (zie ook hieronder); geenszins maakt verzoekende partij aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Daarnaast kan het verzoekende partij als ouder niet ontgaan zijn dat haar kinderen, waarvan de jongstens slechts de kleuterklas volgen, in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de ouders er zich van bewust moesten zijn dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. de gemachtigde van de staatssecretaris motiveert terecht dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de gevolgen van haar keuze om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten in 2005 (na afwijzing van de beide asielprocedures).

Door hun feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskennen zij hun natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stellen hun ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van hun kinderen. De verweerder wijst er op dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakt (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de

eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

De beschouwingen van verzoekende partij dienaangaande zijn derhalve niet relevant. Geenszins toont verzoekende partij aan dat het schoollopen van de kinderen ten onrechte niet als buitengewone omstandigheid werd aanvaard door de gemachtigde van de staatssecretaris.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Terwijl verzoekende partij evenmin dienstig kan verwijzen naar de instructies waarin als criterium zou opgenomen zijn dat families met schoolgaande kinderen na 5 ononderbroken verblijf in aanmerking zouden komen voor regularisatie. Dat zulks op een bepaalde website gepubliceerd was maakt uiteraard niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris, tegen artikel 9bis en de daarin gestelde vereiste van buitengewone omstandigheden in, zonder meer tot regularisatie zou moeten beslissen (zie hierboven).

Tot slot is ook de loutere verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, die door verzoekende partij niet op haar eigen situatie wordt betrokken, niet dienstig. Het Belgisch recht kent overigens ook geen precedentenrechtspraak.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name voor de eerste bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, en voor de tweede bestreden beslissing dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de

schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.3. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.3.4. Vooraleer in de eerste bestreden beslissing te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag van 7 maart 2013 werden geen elementen aangehaald wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden. Verzoekers wijzen enkel op hun integratie en die van de kinderen en op vorige procedures (asielprocedures en vroegere aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet) en vermelden de instructie van 19 juli 2009, waarvan zij menen dat deze nog geldt. Over hun identiteit stellen zij dat het geenszins de bedoeling was om de Belgische autoriteiten te misleiden, maar dat het gebruik van een valse identiteit enkel een poging was om henzelf te beschermen tegen hun ex-schoonbroer, die de familie bedreigde.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.3.5. Verzoekers voeren aan dat zij vrezen voor hun veiligheid omwille van bedreigingen door de ex-schoonbroer en zij stellen dat verzoeker wel degelijk de broer is van de persoon die gehuwd was met deze man, ze leggen geboorteaktes neer van verzoeker en van de zus en een uittreksel uit een PV van 8 januari 2014 waarin verklaringen vermeld staan van verzoekers neef, waaruit verzoekers afleiden dat het gerechtvaardigd was dat zij voorheen een alias gebruikten.

Verzoekers menen dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 nog steeds van toepassing is wat de positieve criteria betreft en niet meer als negatieve.

Verzoekers stellen dat het naar schoolgaan van de kinderen wel een buitengewone omstandigheid is. Tevens menen zij dat het feit dat hun integratie niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid omdat het hun persoonlijke keuze is geweest om illegaal in België te verblijven en zich verder te integreren, niet gevolgd kan worden, zij verwijzen in dit verband naar een verslag van de auditeur van de Raad van State van 30 september 2008. Verzoekers benadrukken dat de kinderen de vrucht van hun aantal jaren onderwijs zullen verliezen en de geschreven cyrillische taal opnieuw zullen moeten aanleren en zo op een niveau met jongere kinderen zullen terecht komen. De stopzetting van hun integratie zou een onherstelbare schade uitmaken. Verzoekers wijzen er tevens op dat de behoefte aan gespecialiseerd onderwijs of het volgen van een schooljaar in legaal verblijf geen voorwaarde gesteld door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt. Verzoekers verwijzen naar een website die stelt dat de onderbreking van een schooljaar in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid en naar publieke verklaringen van een vroegere staatssecretaris dat families met schoolgaande kinderen in aanmerking komen voor regularisatie als zij minstens 5 jaar ononderbroken in België verblijven. Verzoekers verwijzen vervolgens naar rechtspraak van de Raad van State over schoolgaande kinderen. Verzoekers besluiten dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, gelet op de uiterst zware familiale nadelen.

3.3.6. In een middel tegen de tweede bestreden beslissing voeren verzoekers aan dat verzoekster haar identiteit wel aantoonde door het neerleggen van een bewijs van nationaliteit van 25 januari 2011, van haar geboorteakte en van een uittreksel uit het paspoort van verzoeksters moeder, waarin verzoekster wordt vermeld.

3.3.7. Waar verzoekers redenen aanvoeren voor het gebruik van een valse naam, wordt opgemerkt dat hierop als volgt wordt geantwoord in de bestreden beslissing:

“Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene pas bij de aanvraag artikel 9bis van 11.07.2011 zijn werkelijke identiteit heeft kenbaar gemaakt. Hij zou voorheen een valse identiteit gebruikt hebben, uit schrik om als etnische Roma terug naar Kosovo te worden gestuurd. Nu legt hij een pv voor van Mevrouw B. R. en vermeldt dat dit document bewijst dat hij uit vrees van zijn eigen veiligheid een valse naam gebruikt heeft om te ontsnappen aan bedreigingen van de ex-partner van Mevrouw B., die zijn zus zou zijn. Betrokkene toont echter niet aan dat mevrouw B. R. zijn zus is. Daarenboven, zelfs al zou hij dit aantonen, dient opgemerkt te worden dat niet blijkt uit dit document dat betrokkene zelf problemen heeft gehad met de ex-partner van Mevrouw B. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. Bijgevolg heeft hij meer dan zeven jaar en acht maanden gelogen over zijn werkelijke identiteit en heeft hij getracht om de Belgische overheid gedurende al die jaren te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Verzoekers tonen niet aan dat dit motief feitelijk onjuist is of kennelijk onredelijk. Het motief steunt op de stukken van het dossier. Verzoekers leggen nu voor het eerst bij het verzoekschrift geboorteaktes voor, maar in dit verband moet worden vastgesteld dat verzoekers deze geboorteaktes niet ter kennis hebben gebracht van het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Hetzelfde kan gesteld worden inzake het PV van 8 januari 2014 betreffende verklaringen van verzoekers neef: ook dit document werd niet voorgelegd aan het bestuur, zodat er bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening mee kon worden gehouden. Deze documenten kunnen niet met goed gevolg worden aangewend om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verkrijgen.

Verzoekers ontkennen niet dat zij gedurende zeven jaar en acht maanden hebben gelogen over hun werkelijke identiteit. Het motief in dit verband is feitelijk correct en niet kennelijk onredelijk.

3.3.8. Inzake de vernietigde instructie wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Waar verzoekers aanvoeren dat de positieve criteria van deze instructie wel nog van toepassing zijn, merkt ook de Raad op deze instructie vernietigd werd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 en dat verzoekers zich daarom niet kunnen beroepen op deze vernietigde instructie. De omstandigheid dat de vorige staatssecretarissen hebben verklaard dat bepaalde criteria mogelijk nog zouden worden toegepast, doet hieraan geen afbreuk. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur echter niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, *‘Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Het motief van de bestreden beslissing in dit verband is feitelijk correct en niet kennelijk onredelijk. Evenmin werd hierdoor het vertrouwensbeginsel geschonden.

3.3.9. Wat betreft het naar school gaan van de kinderen in België, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan (betrokkene legt een brief voor van 01.03.2011 dat de kinderen S., L. en M. ingeschreven zijn vanaf 20.01.2011; hij toont aan dat de kinderen M., H. en S. ingeschreven waren voor het schooljaar 2012-2013; hij toont aan dat de kinderen M. en L. ingeschreven waren voor schooljaren 2008-2009 en 2012-2013), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”

Er wordt op gewezen dat de verwijzing naar juridische uitleg op een website geen kracht van wet heeft. De verwijzing naar een auditorsverslag kan evenmin afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing, zeker nu verzoekers niet verduidelijken of dit verslag aanleiding heeft gegeven tot een arrest van de Raad van State in dezelfde zin. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State uit 2001, 2002 en 2005 doet *in casu* evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers verduidelijken niet dat zij en hun kinderen zich in een identieke situatie bevonden als deze beschreven in de geciteerde arresten. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde.

Verzoekers betwisten niet dat hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben. Zij voeren hoofdzakelijk aan dat de kinderen de geschreven cyrillische taal

opnieuw zullen moeten aanleren en op hetzelfde niveau zullen gebracht worden van veel jongere kinderen.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekers in hun aanvraag van 7 maart 2013 geen melding hebben gemaakt van het element dat er een ander alfabet zou moeten worden aangeleerd en dat dit een probleem zou vormen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoekers het naar school gaan in hun aanvraag hoofdzakelijk hebben aangehaald als een element van integratie, niet uitdrukkelijk als element van buitengewone omstandigheid. Opgemerkt wordt echter dat het niet kennelijk onredelijk is om *in casu* te stellen dat het naar school gaan van de kinderen geen buitengewone omstandigheid vormt. Het moeten aanleren van een nieuw alfabet lijkt niet onoverkomelijk voor jonge kinderen (op het ogenblik van de bestreden beslissing 4, 5, 6, 8 en 9 jaar oud) te meer daar zij het Servisch of het Kosovaars al lijken te kennen op gesproken wijze (in het verzoekschrift wordt enkel melding gemaakt van het "opnieuw moeten aanleren" van de "geschreven cyrillische taal"). Dat zij daardoor lessen zouden moeten volgen op een lager niveau of bij jongere kinderen, is een hypothese van verzoekers waarvan zij bovendien het onredelijk karakter niet aantonen.

Waar verzoekers aanvoeren dat het bestuur een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet door te eisen dat er sprake moet zijn van gespecialiseerd onderwijs of het volgen van een schooljaar in legaal verblijf, kunnen zij niet gevolgd worden. In de bestreden beslissing worden deze twee elementen niet vermeld als voorwaarde opdat zou zijn voldaan aan de vereiste van de buitengewone omstandigheden. De omstandigheid dat er geen behoefte is aan gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur wordt wel vermeld maar enkel om aan te geven dat globaal gezien, het door verzoekers in hun aanvraag aangevoerde element van het naar school gaan van de kinderen, *in casu* geen buitengewone omstandigheid is omdat verzoekers niet aantonen dat een scholing van de kinderen in het land van herkomst niet mogelijk is.

Wat het onderbreken van het schooljaar betreft, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregel inhouden en hen bijgevolg niet verplichten om voor een bepaalde datum het grondgebied te verlaten. Tevens wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing dateert van februari 2014 en verzoekers zich op het ogenblik van de zitting op 9 november 2016 nog steeds in België lijken te bevinden, zodat hun kinderen alleszins niet het schooljaar 2013-2014 hebben moeten onderbreken.

3.3.10 Waar verzoekers menen dat hun integratie niet aanvaard wordt omdat deze verkregen is tijdens illegaal verblijf, wordt opgemerkt dat er verschillende motieven handelen over de integratie van verzoekers. Het hoofdmotief in dit verband is het volgende:

"De overige elementen (betrokkene haalt aan dat hij een grote vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd, dat de kinderen volledig in de schoolgemeenschap opgenomen zijn en spelenderwijs de Belgische gewoonten en gebruiken onder de knie krijgen, dat zij op sociaal en affectief vlak een nauwe binding hebben met België) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

Verzoekers betwisten in het verzoekschrift niet dat hun integratie behoort tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoekers uiten wel kritiek op volgende motieven:

"Betrokkene haalt verder aan dat een brutale stopzetting van de integratie en duurzame bindingen een onverdraagbare en disproportionele schade zou uitmaken aan de door hem gedane moeite en die van de kinderen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft 08.11.2005. Het is betrokkenes persoonlijke keuze geweest om hier illegaal te verblijven alsook om zich verder te integreren. Bijgevolg kan dit argument niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

en

"Betrokkene verwijst naar het Verdrag inzake de Rechten van het Kind die zou verplichten de deelstaten te onthouden van elke nadelige maatregel lastens minderjarige kinderen in geval van uitwijzing naar een land waarmee zij elke binding verloren hebben na meer dan 7 jaar. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat het betrokkenes persoonlijke keuze is geweest het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.11.2005 niet op te volgen. Betrokkene heeft zijn kinderen dus zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij hij meent dat zij schade zouden ondervinden bij een eventuele terugkeer. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij geen enkele binding meer hebben met hun land van herkomst."

Verzoekers menen dat het niet is omdat hun integratie verkregen is in illegaal verblijf, dat er geen rekening mee moet worden gehouden en dat dit niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Vooreerst wordt herhaald dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de integratie nu nog niet aan de orde is omdat dit de gegrondheid van de aanvraag betreft en de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk verklaart. Vervolgens wordt opgemerkt dat wordt overwogen *“Betrokkene toont dit echter niet aan”* als antwoord op het argument in de aanvraag dat de stopzetting van de integratie en duurzame bindingen een disproportionele schade zouden uitmaken aan de door verzoeker gedane moeite en die van de kinderen. Dit wil zeggen dat het bestuur meent dat dit een bewering is die niet wordt gestaafd met concrete gegevens. Pas daarna wordt er in de bestreden beslissing op gewezen (*“bovendien”*) dat het de keuze was van verzoeker om hier illegaal te verblijven en zich verder te integreren. Er wordt opgemerkt dat deze opmerking *in casu* niet kennelijk onredelijk is, gelet op de overige motieven die in de bestreden beslissing over de integratie worden gegeven.

Waar erop wordt gewezen dat verzoeker zijn kinderen zelf in deze situatie gebracht heeft, wordt opgemerkt dat het feitelijk correct is en niet kennelijk onredelijk is dat procedurele voorgaanden worden vermeld, met name dat verzoeker reeds op 8 november 2005 een bevel gekregen heeft om het grondgebied te verlaten. De omstandigheid dat hij dit bevel ontvangen heeft, brengt mee dat verzoeker wist dat hij op illegale wijze in België verbleef. Zoals reeds werd gesteld is dit motief, mede gelet op de overige motieven over de integratie in de bestreden beslissing, niet kennelijk onredelijk.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de eerste bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.12. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

3.3.13. Inzake de tweede bestreden beslissing herhaalt verzoekster in het middel welke documenten zij heeft voorgelegd om haar identiteit te staven. Daarbij lijkt verzoekster eraan voorbij te gaan dat over deze documenten, met name het paspoort van haar moeder, haar geboorteakte en het attest van nationaliteit, het volgende geoordeeld wordt:

“Betrokkene legt het paspoort voor van G. E. en haalt aan dat zij hierop vermeld staat als minderjarige met de naam G. G. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene deze bladzijde niet voorlegt. Betrokkene was verder op het moment van de indiening van de aanvraag 9bis meerderjarig. Van een meerderjarige kan verwacht worden dat hij zijn identiteit en nationaliteit met een eigen identiteitsdocument kan aantonen. Betrokkene toont echter niet aan dat zij in de onmogelijkheid is om zelf een kopie van haar eigen internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van haar eigen nationale identiteitskaart voor te leggen, zoals vermeld in de Omzendbrief van 21.06.2007. Bovendien verblijft zij al sinds 2005 in België. Betrokkene had dus voldoende tijd om eerder te proberen aan een paspoort te geraken.

De voorgelegde identiteitsdocumenten, met name het uittreksel uit het geboorteregister en het attest van nationaliteit van betrokkene, kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt immers duidelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is dus niet vervuld.”

Door louter te herhalen welke documenten verzoekster heeft voorgelegd om haar identiteit te staven, toont zij niet aan dat het oordeel van het bestuur over deze documenten feitelijk verkeerd is of kennelijk onredelijk zou zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan evenmin worden aangenomen wat de tweede bestreden beslissing betreft.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste en de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de derde en de vierde bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET